

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku K. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2014 r.,
skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 14 czerwca 2012 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. oddalił apelację K. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 marca 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w O. w przedmiocie odmowy wypłaty odsetek od przyznanego zasiłku chorobowego.

Skarga ubezpieczonego, zawierająca wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego orzeczenia, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) przez przyjęcie, że skarżącemu nie przysługują odsetki od przyznanego z opóźnieniem zasiłku chorobowego.

Skarżący oświadczył, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku poniósł szkodę w kwocie 7.600,47 zł stanowiącą sumę niewypłaconych odsetek i podniósł, że nie przysługuje mu skarga kasacyjna, ani żaden inny środek prawny umożliwiający zmianę lub uchYLENIE tego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że każdy z elementów skargi przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i każde opisane w nich wymaganie powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Wobec wyraźnego przeciwstawienia w art. 424⁵ § 1 k.p.c. podstaw skargi (pkt 2) wskazaniu przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3) nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. np. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 20 czerwca 2006 r., II BP 5/06, z dnia 20 lipca 2006 r., I BP 2/06, z dnia 27 lutego 2007 r., II BU 8/06, czy z dnia 25 kwietnia 2007 r., III BP 6/07).

W skardze powołano podstawy skargi z uzasadnieniem, lecz nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Charakter tego wymagania powoduje, że brak ten, który jest tzw. brakiem konstrukcyjnym, a więc nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, powoduje odrzucenie skargi *a limine*.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).